

Arrest

nr. 310 265 van 18 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16 / 4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANGENECHTEN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 juli 2020 en verzoekt op 17 augustus 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 26 september 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, E. N. (°2004), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Surman, gelegen in het district Shigal van de provincie Knar. Hier

woonde u samen met uw ouders en vier jongere broers. Uw twee oudere zussen zijn gehuwd en wonen bij hun echtgenoten in naburige dorpen. U ging voor zes jaar naar school en volgde vier jaar religieuze lessen in de madrassa. Verder hielp u in de voedingswinkel, waar uw familie eigenaar van was, in het dorp. Ook hadden jullie eigen velden in het dorp.

Op een dag kwam u van school terug naar huis. Onderweg werd u tegengehouden door ongeveer vijf leden van de taliban. Ze spraken u en uw twee vrienden, H. en H., aan en vertelden dat jullie zich moesten aansluiten bij hen om jihad te voeren. Thuisgekomen vertelde u dit aan uw vader, en hij op zijn beurt aan uw moeder. Ze werden beiden nerveus, maar voorlopig ging u verder naar school. Twee of drie dagen later werd u opnieuw tegengehouden door de taliban onderweg van school naar huis. Opnieuw zeiden ze dat u zich zou moeten aansluiten en vroegen ze wat uw beslissing was. U zei dat u dit thuis zou moeten bespreken. De taliban stelden dat ze over een week naar de madrassa zouden komen voor u. Hierna mocht u van uw vader niet meer naar school gaan. Wel ging u verder naar de madrassa.

Een week later kwamen de taliban naar de madrassa. Ze schreven uw naam en die van uw vader op een lijst, samen met de namen van nog drie andere jongens. Eerst zouden jullie nog samen bidden en daarna zouden jullie moeten meegaan met de taliban. Toen iedereen rechtstond voor het gebed, stonden de leden van de taliban op de eerste rij en u op de tweede. Hierdoor kon u uit de ruimte en de madrassa wegglijpen. U ging naar jullie winkel, maar deze was gesloten. Onderweg naar huis kwam u uw vader tegen en vertelde alles. Uw vader belde direct enkele vrienden op om hulp te zoeken. Een van die vrienden, T. G., zei om naar hem te komen, en dat hij jullie zou helpen. Jullie gingen vervolgens niet meer naar huis, maar rechtstreeks naar het huis van die vriend van jouw vader in het dorp Derai. Hij nam jullie op zijn beurt mee met zijn auto naar een andere vriend, I., vlakbij het districtscentrum. U overnachtte hier en de volgende ochtend bracht I. u naar het districtscentrum. Van hier gingen jullie met nog andere jongens naar Jalalabad. I. kocht spullen voor jullie, waarna jullie naar Kabul gingen. Hier namen jullie in de nacht een bus naar Nimroz.

U verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 20 juli 2020. Onderweg werd een verzoek om internationale bescherming van u geregistreerd in Oostenrijk op 7 juni 2020. U wachtte daar echter de procedure niet af en reisde door. U diende hier uw verzoek om internationale bescherming in op 17 augustus 2020, als niet-begeleide minderjarige. Ondertussen werd u meerderjarig. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u in het verleden geweigerd had zich aan te sluiten bij hen, en u nu in het buitenland verbleven hebt.

In de nacht dat u en uw vader onderweg waren naar I., kwamen de taliban naar uw huis. Ze vroegen aan uw moeder waar u was, waarop ze antwoordde dat u naar de madrassa ging en niet terugkwam. De taliban doorzochten het huis, maar vonden niemand, waarna ze terug weggingen. Anderhalve maand later kwamen ze opnieuw naar uw huis. Daar ze merkten dat u niet terug was gekeerd naar huis namen ze uw broer M. T. mee, sloegen uw vader en staken jullie winkel in brand. Verder krijgt uw vader tot op heden waarschuwingen van de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige voor een groot deel van de procedure, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud om een pauze vroeg daar u hoofdpijn had, dient opgemerkt te worden dat er onmiddellijk een pauze werd ingelast (CGVS, p.13). Na de pauze vertelde u dat het beter was. Verder werd door u geen gewag meer gemaakt van ongemakken tijdens het persoonlijk onderhoud. Op het

einde van het onderhoud werd gevraagd of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend antwoordde en zei in het begin hoofdpijn gehad te hebben (CGVS, p.28). Gevraagd of het later dan beter was, zegt u 'ja'. Verder haalde uw voogd aan dat u last heeft van nachtmerries en er psychologische opvolging werd voorgesteld (CGVS, p.28). Hiervan werden tot op heden geen medische stukken neergelegd. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Aldus is niet gebleken dat u omwille van bepaalde mentale moeilijkheden niet volwaardig kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u in het verleden geweigerd had zich aan te sluiten bij hen, en u nu in het buitenland verbleven hebt. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Allereerst is het opmerkelijk dat de taliban burgers gedwongen rekruteerden in uw regio. Zo sloten er naargelang uw verklaringen ook dorpelingen zich vrijwillig aan (CGVS, p.13). Waarom de taliban vervolgens ook gedwongen rekruteringen zouden uitvoeren, blijft een vraagteken en kunt u niet nader verklaren. U stelt nog dat de meeste mensen in uw dorp gedwongen meegenomen werden, hetgeen geen afdoende verklaring is (CGVS, p.22). Indien er zich personen vrijwillig aansluiten, lijken gedwongen rekruteringen immers niet aan de orde. Zo komen uw verklaringen hieromtrent niet overeen met de beschikbare objectieve informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zeker daar u zelf aanhaalde dat het vooral leden waren van families, die reeds een verleden hadden als aanhangers van de taliban, die zich vrijwillig aansloten (CGVS, p.22). Het vermeende gedwongen karakter van de taliban hun rekruteringen is dan ook weinig aannemelijk.

Ook uw verklaringen omtrent uw persoonlijke ervaringen inzake uw vermeende gedwongen rekrutering overtuigen niet. Verschillende onlogische en vreemde elementen dienen opgemerkt te worden. Zo is het dermate merkwaardig dat de taliban u telkens aanspraken onderweg van school naar huis en geenszins in de madrassa. Nochtans kwamen de taliban wel degelijk naar de madrassa en spraken ze tegen de leerlingen over jihad (CGVS, p.12, 13). Daarbovenop stelt u zelf dat ze jongens meenamen uit de madrassa (CGVS, p.13). Dat ze bijgevolg telkens de moeite zouden doen om slechts enkele personen aan te spreken, terwijl ze de kans hadden om een grote groep jongeren op hetzelfde moment te bereiken in de madrassa en dit bovendien ook bleken te doen, doet de wenkbrouwen fronsen. Ook ging jij reeds vier jaar naar de madrassa, maar waren de talibanleden hier blijkbaar niet van op de hoogte. Zo vroegen zij aan u, toen u onderweg was van school naar huis, of u naar de madrassa ging (CGVS, p.22). Opnieuw is dit merkwaardig.

Verder stelt u dat de taliban in het algemeen eerst twee maal vragen aan iemand om zich aan te sluiten en vervolgens na twee weigeringen iemand gedwongen meenemen (CGVS, p.10). Ook bij u zou dit het geval geweest zijn. Zo spraken ze u ergo twee maal aan onderweg van school naar huis en wilden ze u bij een derde ontmoeting in de madrassa meenemen (CGVS, p.20). De werkwijze van de taliban, zoals u deze voorstelt, houdt echter weinig steek. De taliban handelen op die manier immers weinig naargelang het gedwongen karakter van hun rekrutering. Enerzijds vertonen de taliban met al deze kansen een dermate

engelengeduld, hetgeen weinig te verzoenen is met de nood aan nieuwe strijders op momenten dat er gedwongen gerekruteerd zou worden. Anderzijds geven ze de persoon in kwestie zo alle tijd om zich uit de voeten te maken. De geviseerde rekrut is op die manier immers op de hoogte dat ze bij een eerste benadering nog geen personen meenemen en hij vervolgens nog alle kansen heeft om het dorp te verlaten. Dit kan echter allerm minst de bedoeling zijn van de taliban, daar ze op die manier wel zeer veel rekruten zouden mislopen. Uw verklaringen zijn dan ook weinig aannemelijk en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende gedwongen rekrutering.

Voorts kwamen de leden van de taliban spreken in de madrassa en kwam jij onderweg van school naar huis twee maal leden tegen (CGVS, p.13, 20). Ook vroegen deze leden om bij hen te komen zitten, wat u deed (CGVS, p.21). Echter zijn deze leden van de taliban voor u complete onbekenden. Ze zouden geen namen genoemd hebben en zeiden enkel dat ze machtige mensen zijn en een rijk land willen (CGVS, p.21). Indien deze talibanleden echter jullie vertrouwen wensten te winnen, zodat jullie zich zouden aansluiten, is het weinig geloofwaardig dat ze zich niet zouden voorgesteld hebben, of minstens iets concreet verteld zouden hebben over hun leiders en groepering. Bij de vaststelling dat u geen enkel idee heeft wie van de taliban daar kwam spreken in de madrassa of jullie onderweg tegenhielden, maar u zich integendeel steeds achter onwetendheid verschuilt, wijst het CGVS erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen door de taliban, de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over de personen die u vreest. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd kan ook van een destijds minderjarige verzoeker verwacht worden dat hij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn werkelijke situatie. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, ondermijnt verder uw vermeende vrees voor de taliban.

Ook handelden u en uw familie weinig naargelang het gedwongen karakter van deze rekrutering. Vooreerst beslist uw familie dat u dient te stoppen met school nadat u twee maal benaderd werd door de taliban, echter verder les volgen in de madrassa blijkt geen probleem te zijn (CGVS, p.20, 23). Dit gegeven tart echter alle verbeelding. Zo kwamen de taliban ook langs in de madrassa, waren jullie op de hoogte dat ze jongens meenamen in de madrassa en hadden de taliban bovendien zelf aangegeven dat ze na een of anderhalve week naar de madrassa zouden komen om u mee te nemen (CGVS, p.13, 22, 23). Dat u bijgevolg wel nog naar de madrassa mocht gaan en ergo met open ogen in de armen van de taliban zou lopen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende rekrutering dermate. Voorts is het ook frappant hoe lang u wachtte met vertrekken. Het was pas toen de taliban u zouden meenemen in de madrassa, maar u kon ontglippen, dat er voor een eerste maal stappen ondernomen werden om uw rekrutering te voorkomen. Zo werden voordien geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen, behalve het feit dat u niet meer naar school ging, hetgeen weinig tot geen bescherming bood. U haalt aan dat uw vader niet zeker wist of de taliban na een week zouden komen naar de madrassa (CGVS, p.23). Echter hadden de taliban dit letterlijk zelf verkondigd en waren jullie op de hoogte dat de taliban reeds jongens meegenomen hadden uit de madrassa in het verleden (CGVS, p.23). Dat uw vader hier dan ook maar een seconde aan zou twifelen, is dermate ongeloofwaardig. Bovendien kan verwacht worden dat uw familie geen enkel risico zou willen nemen ten aanzien van u en reeds preventief stappen zou ondernemen. Dat ook dit blijkbaar niet nodig was, brengt de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven louter verder aan het wankelen.

Vervolgens kunnen ook uw verklaringen omtrent uw manier van vluchten en de nasleep van dit alles op weinig geloofwaardigheid rekenen. Uw vlucht begon op het moment dat de taliban uw naam en die van uw vader hadden genoteerd op een lijst in de madrassa. Vervolgens kon u zonder moeite wegglijpen uit de madrassa en de benen nemen. Er rijzen echter grote vraagtekens bij het moment waarop u kon wegllopen. Zo bent u niet eenduidig inzake uw verklaringen hieromtrent. De ene keer stelt u dat mensen zich begonnen te reinigen voor het gebed en u vervolgens kon wegglijpen (CGVS, p.20). De andere keer haalt u aan weggeglip te zijn wanneer 'ze begonnen te bidden' (CGVS, p.23). Volgens uw verklaringen stond iedereen voor het gebed, en stonden de taliban op de eerste lijn en u op de tweede lijn (CGVS, p.24). Dat echter niemand zou opmerken dat u de benen nam, is weinig aannemelijk. Zeker daar ze u na het gebed zouden meenemen. Er kan dan ook verwacht worden dat de taliban hun rekruten goed in de gaten zouden houden en dat dergelijke amateuristische ontsnapping opgemerkt zou worden. Voorts leken de taliban dit ook geenszins even later op te merken, daar er zich geen zoekactie naar u leek voor te doen. U kon zonder problemen te voet naar jullie winkel gaan, hetgeen zo'n tien minuten wandelen was (CGVS, p.24). Daar aangekomen verklaarde u enerzijds dat u daar alles vertelde aan uw vader en hij vervolgens de winkel vervroegd sloot (CGVS, p.20), en anderzijds dat de winkel gesloten was en u uw vader vervolgens onderweg naar huis tegenkwam, waarna u alles aan hem vertelde (CGVS, p.24). Bijgevolg opnieuw tegenstrijdige verklaringen, die uw geloofwaardigheid niet ten goede komen. Hierna konden uw vader en u opnieuw zonder enige problemen naar het dorp Derai wandelen waar een vriend van uw vader woonde (CGVS, p.24). U gevraagd of deze manier van verplaatsen niet gevaarlijk was, geeft u aan dat het gevaarlijk was, maar dat jullie langs de rivier gingen (CGVS, p.25). Hier zou de aanwezigheid van de taliban lager liggen. Dat de taliban echter geenszins naar u op zoek leken te zijn, geen zoekactie ondernamen of de regio in de gaten hielden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende rekrutering.

Tenslotte is er nog de nasleep van uw vertrek. De nacht van uw vertrek zouden de taliban nog langsgesloopt zijn bij u thuis (CGVS, p.25). Uw moeder zei dat u na de madrassa niet meer thuisgekomen was. Hierop volgden onderzoeken van de taliban uw huis zonder resultaat. Verder zouden de taliban na anderhalve maand door hebben gehad dat u niet terugkwam naar het dorp, waarna ze opnieuw naar uw huis kwamen. Ditmaal sloegen ze uw vader, namen uw broer M. T. mee en staken jullie winkel in brand (CGVS, p.26). Omtrent dit alles dient opgemerkt te worden dat het loutere beweringen betreffen, waar u geen enkel begin van bewijs omtrent voorlegt. Zelf indien er effectief een brand heeft plaatsgevonden in jullie winkel, is het voor het CGVS onmogelijk om dit concreet te linken aan de door u ingeroepen motieven. Verder stelt u tot op heden niets meer vernomen te hebben van uw broer M. T. (CGVS, p.26). Echter bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd u bevraagd omtrent de verblijfplaatsen van uw gezinsleden. Hier zei u echter helemaal niets omtrent de ontvoering van uw broer en haalde u louter aan dat uw broer M. T. (of zoals het toen neergepend werd Tw.) bij uw ouders verbleef in Surman (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling in administratief dossier). Dat u opnieuw niet in staat bent om eenduidige verklaringen hieromtrent af te leggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende asielmotieven.

In tweede instantie haalde u nog aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest vanwege uw verblijf in het buitenland (CGVS, p.27). Zo stelt u dat de taliban die personen geen moslim meer achten en hen doden. U gevraagd of dit iets algemeen is of dat u weet heeft van specifieke situaties, herhaalt u louter het feit dat de taliban tegen uw vader zeiden dat 'zijn zoon hun eisen niet aanvaardde, dat hij naar de mensen ging die tegen ons zijn en ze hem zouden doden' (CGVS, p.28). Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara voor. Deze kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet betwist wordt. Echter dient opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Uw taskara kan dan ook sowieso reeds op weinig bewijswaarde rekenen. Bovendien levert uw taskara geen enkel bewijs voor uw vermeende problemen met de taliban.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 16 februari 2022 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts twee correcties waar u enerzijds de naam van een maand aanpast en anderzijds de naam van uw stam, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielrelaas te betreffen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.eaaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiietische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiietische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een theoretische uiteenzetting over (enkele van) de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, antwoordt verzoeker als volgt op de motivering van de bestreden beslissing wat betreft zijn kwetsbaarheid en zijn problemen met de taliban:

"1) Wat betreft de kwetsbaarheid van de eiser

De verzoeker kwam België binnen op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleid minderjarige. Intussen is hij 15 jaar oud.

Aan de verzoeker werden bijzondere procedurele noden toegekend omwille van zijn minderjarigheid. De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken echter onvoldoende. Het loutere aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen, of het inlassen van een pauze wanneer hierom gevraagd wordt kunnen immers niet volstaan.

Er blijkt inderdaad dat bij de beoordeling van zijn relaas onvoldoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker. Het was in casu van belang om rekening te houden met het gegeven dat de verzoeker in België aankwam toen hij ongeveer 16 jaar oud was, en dat hij aldus nog erg jong was op het moment dat zijn problemen zich voordeden. Hij was een kind, het is niet meer dan normaal dat hij onder deze omstandigheden niet op de hoogte is van alles.

De verzoeker ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas

2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser In casu stelde de verwerende partij, verkeerdelijk, dat de problemen van de verzoeker met de Taliban niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden. De verwerende partij liet bovendien na de problemen die de verzoeker intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen. a) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban Wat betreft, allereerst, de praktijk van gedwongen rekrutering door de Taliban, kan de verzoeker alleen maar vaststellen dat de ervaring van de verzoeker in de praktijk afwijkt van hetgeen de verwerende partij beweert op basis van de informatie die zij raadpleegde. Daarenboven moet rekening gehouden worden met de bron van de informatie omtrent gedwongen rekrutering in Nangharhar uit het EASO "Recruitment by amred groups" rapport. Er wordt verwezen naar de verklaringen van één enkele persoon, met name Borhan Osman, analist bij het Afghanistan Analyst Network. Hij werd op 4 april 2016 telefonisch geïnterviewd, blijkt uit ditzelfde rapport (EASO "Recruitment by amred groups" pagina 11). Deze informatie dateert van meer dan zes jaar geleden, en houdt geenszins rekening met de felveranderde situatie. Er is dan ook absoluut geen reden om aan te nemen dat de informatie uit dit EASO rapport van september 2016, gebaseerd op een telefoongesprek met één persoon, accurater zou zijn dan de gedetailleerde verklaringen van de verzoeker. De provincie Kunar was voor de machtsovername van 15 augustus 2021 een provincie waar veel gewelddadige incidenten plaatsvonden: clashes tussen de Afghaanse politie of het Nationale Leger waren er dagelijkse kost. De Taliban was in Kunar voor de machtsovername inderdaad vaak betrokken in gevechten, met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien. In deze context is het uiteraard minder vanzelfsprekend dat de Taliban er voldoende vrijwilligers had: in tegendeel! Zoals het EUAA-rapport ook bevestigt:

(...)

De informatie waarop de verwerende partij zich beroept om te stellen dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering door de taliban in de regio van herkomst van de verzoeker is aldus gedateert en stemt evenmin overeen met de realiteit. De verzoeker weet heel goed dat in zijn dorp jongens wél gedwongen werden om zich bij de Taliban aan te sluiten. De verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij wel degelijk een interessant profiel voor de Taliban had. Rekrutering van jongens en jongemannen kwam zeer vaak voor in zijn regio.

De verwerende partij verliest geheel uit het oog dat het algemeen geweten is dat de taliban al jarenlang kinderen rekruteren voor het uitvoeren van o.a. zelfmoordaanslagen. Bij wijze van voorbeeld, door de jaren heen:

(...)

De beschikbare informatie bevestigt duidelijk dat kinderen geïnviseerd worden door de taliban om de eenvoudige reden dat ze kinderen zijn.

De verzoeker legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreid uit dat hij oproepingen kreeg van de Taliban dat hij zich bij hen moest aansluiten. Hij werd ook meermaals tegengehouden en aangesproken door de Taliban. De Taliban wilde alle jongens in de moskee meenemen. Aangezien de verzoeker meermaals door hen gewaarschuwd was, was hij dus erg op zijn hoede en slaagde hij er in de moskee te verlaten voordat de Taliban tot actie overgingen.

De verklaringen van de verzoeker komen verder overeen met de modus operandi van de Taliban. Immers waarschuwen ze in de regel alvorens ze tot gedwongen rekrutering overgaan. Dit doen ze om hun reputatie hoog te houden. Ze willen niet gekend staan als beweging die al haar leden dwingt zich bij hen aan te sluiten. Hun handelswijze heeft als doel de jongens en jongemannen "zelf" de keuze te laten maken om zich bij hen aan te sluiten.

De verweerder verliest voorts uit het oog dat de Afghaanse samenleving zeer hiërarchaal is opgebouwd. Indien oudere mannen aan drie jongens vragen om bij hen te komen zitten, dan doen ze dat. De verzoeker had geen nood aan hun namen om enigszins onder de indruk te geraken.

De verzoeker werd ook tweemaal benaderd door de Taliban toen hij onderweg was van school naar huis. Daarom dat zijn ouders in eerste instantie besloten dat hij nog wel naar de madrassa kon gaan. Immers zijn religieuze lessen erg belangrijk. Daarenboven was de madrassa niet ver weg van het huis, en zijn vader zei hem altijd om naar huis te rennen in het geval hij de Taliban in de madrassa zag. Het was evenmin zo dat de Taliban altijd aanwezig waren voor hun gebeden. Ze kwamen slechts sporadisch.

De verzoeker slaagde er vervolgens in om te ontsnappen tijdens het gebed. Hij volgde de raad van zijn vader op: hij zag de Taliban en begon na te denken over een ontsnapingsplan. Er stonden geen talibanleden aan de deuren ter bewaking, iedereen was aan het bidden. Belangrijk is ook dat het niet enkel de jongeren waren die aan het bidden waren, maar ook de dorpsouderen. De verzoeker, en met hem ook een andere jongen, konden ontsnappen toen ieders hoofd naar de grond gericht was. Een gebed onderbreken is absoluut not done en daarom dat de Taliban niet voorzag dat de verzoeker tijdens het gebed zou proberen te ontsnappen.

De verzoeker ging zo snel als hij kon naar de winkel van zijn vader. Die bleek gesloten te zijn, dus ging hij naar huis. Onderweg haalde hij zijn vader in. De verzoeker wandelde niet op een rustig tempo, maar ging zo snel als hij kon. Het is bovendien niet verwonderlijk dat de Taliban zijn afwezigheid niet meteen opmerkte. Immers wilden ze die dag verschillende jongens rekruteren. De verzoeker heeft geen informatie over hoe dit verliep, maar hij kan zich niets anders voorstellen dan dat de rekrutering van verschillende jongens aan het einde van het gebed chaotisch was.

Ten slotte kwam de Taliban de wel degelijk langs thuis bij de verzoeker, op zoek naar hem. De Taliban had geen manschappen om iedere mogelijke rekrut in de gaten te houden. De Taliban hadden misschien "pas" na anderhalve maand door dat de verzoeker het dorp verlaten had, maar dit is normaal. De verzoeker werd geveiseerd omwille van zijn jonge leeftijd en postuur, niet omwille van een bepaald interessant profiel. Daarom was het surveilleren van het huis van de verzoeker uiteraard geen prioriteit. Dat de Taliban het hem wel kwalijk namen dat de verzoeker het land verliet, blijkt uit hun handelen zodra ze het doorhadden. Ze staken de winkel in brand en namen zijn broer, Mohammad Taher mee.

Dat de verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming niets vermeldde over de verdwijning van zijn broer, is te wijten aan een te letterlijke interpretatie van de vraag. Hij dacht dat hij zich moest beperken tot zijn eigen problemen en tot de reden voor zijn vertrek. Zijn broer was nog niet verdwenen toen hij uit Afghanistan vertrok, en daarom ging de verzoeker er, helaas verkeerdelijk, vanuit dat hij dit nog niet moest vermelden."

Voorts voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal naliert om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat induist tegen de overwegingen in het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. In dit verband wijst verzoeker onder meer op een nota die Nansen in oktober 2021 publiceerde en die zou bevestigen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie enkel blijkt te verslechteren en dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief kunnen beschouwd worden, wat ook blijkt uit informatie van het UNHCR. Verzoeker benadrukt de gevaren voor verwesterde Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren en wijst erop dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn die risico lopen op vervolging door de taliban en de Afghaanse gemeenschap. Hij betoogt verder dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat ze "het spel meespelen" en zich opnieuw aan de regels houden om vervolging te vermijden. Verzoeker bekritiseert de gevolgtrekkingen van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en meent dat sprake is van een gedeeltelijke lezing van "het EUAA-rapport". Hij stipt, wat zijn persoonlijke situatie betreft, nog het volgende aan:

"De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek en hij leert Frans. Zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België van meer dan twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op hem nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Daarenboven is het intussen compleet normaal voor de verzoeker om conversaties te hebben met vrouwen, en om naar hen te luisteren en hun mening in acht te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk, hij zou zelfs gestraft kunnen worden indien hij een gesprek zou aangaan met een vrouw in het openbaar. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reïntegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in juni 2020, en is intussen al meer dan twee jaar in België. Hij kwam België binnen op ongeveer 16-jarige leeftijd, als niet-begeleid minderjarige, zijn leeftijd werd nooit betwist. Hij ging in België naar school en bracht hier een groot deel van zijn pubertijd, "vormende jaren" in de ontwikkeling van een jongere, door: de verzoeker groeide hier, in België, op tot een jongeman. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens een zeer arrest van Uw Raad (stuk 20, p. 27) alsook volgens een tweede recent arrest van 13 oktober 2022 (stuk 21, p. 19).

Bij aankomst in België kreeg de verzoeker een voogd toegewezen en hij volgde Franse lessen in de DASPAKlas. Zijn inspanningen hebben geloond: hij spreekt Frans en hij kon zo integreren in de Belgische samenleving.

De verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Ook dit is een belangrijk element bij de beoordeling van de verwestering van de verzoeker."

Verzoeker besluit wat betreft de vluchtelingenstatus:

"Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent (stuk 20, p. 28).

De verzoeker wijst op de volgende elementen: (1) het feit dat hij reeds meer dan twee jaar geleden zijn land verliet, (2) zijn integratie in België (3) zijn afkomst uit de provincie Kunar, (4) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te "verwesteren" of minstens als "verwesterd" beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwen is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek en er geen "margin of error" is en de taliban elke overtreding zwaar afstraft."

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst onder meer op de richtlijnen die het UNHCR in februari 2022 publiceerde waarin duidelijk wordt gesteld dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus, zij het over de subsidiaire bescherming, en verwijt de commissaris-generaal deze niet in rekening te hebben gebracht en naast zich neergelegd te hebben zonder met nauwkeurige en actuele informatie aan te tonen waarom hij een andere mening is toegedaan.

Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst verzoeker op het voornoemde arrest van 31 maart 2022 van de Raad en beklemtoint hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij analyseert daarbij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (gezondheidszorg, voedselvoorziening en watervoorziening) en de huidige staat van werkgelegenheid, alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste plaats wederom op het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en op het gebrek aan informatie na de machtsvername. Volgens verzoeker blijft de situatie extreem onzeker en volatiel. Verzoeker wijst tevens op het bewind van de taliban, waarbij vlak na de machtsvername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij *"een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft"* en meent hij dat dit het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Verzoeker stipt in zijn conclusie aangaande artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet nog aan dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt geschonden wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker in hoofddoel om hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- NANSEN, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021 (stuk 4);
- UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022 (stuk 5);

- UNOCHA, “*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, 8 februari 2022 (stuk 6);
- OHCHR, “*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*”, 7 maart 2022 (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), “*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*”, 25 januari 2022 (stuk 8);
- “*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*”, 15 maart 2022 (stuk 9);
- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*”, februari 2022 (stuk 10);
- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*”, februari 2022 (stuk 11);
- France 24, “*Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*”, 8 november 2021 (stuk 12);
- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*”, februari 2022 (stuk 13);
- La Libre, “*Les Afghans aussi méritent notre aide*”, 23 maart 2022 (stuk 14);
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*”, 26 maart 2021 (stuk 15);
- Hasth-e-Subh Daily, “*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*”, 8 april 2022 (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*”, 25 april 2022 (stuk 17);
- NANSEN Note 2 – 22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, 23 juni 2022 (stuk 18);
- 11.11.11 en UPINION, “*Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*” 11 augustus 2022 (stuk 19);
- RvV 12 oktober 2022, nr. 278 653 (stuk 20);
- RvV 13 oktober 2022, nr. 278 700 (stuk 21).

2.2.2. Op 30 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024.

2.2.3. Op 4 juni 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een lijst van veiligheidsincidenten die plaatsvonden in de Afghaanse provincie Kunar sinds oktober 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing als volgt over de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige voor een groot deel van de procedure, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud om een pauze vroeg daar u hoofdpijn had, dient opgemerkt te worden dat er onmiddellijk een pauze werd ingelast (CGVS, p.13). Na de pauze vertelde u dat het beter was. Verder werd door u geen gewag meer gemaakt van ongemakken tijdens het persoonlijk onderhoud. Op het einde van het onderhoud werd gevraagd of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend

antwoordde en zei in het begin hoofdpijn gehad te hebben (CGVS, p.28). Gevraagd of het later dan beter was, zegt u 'ja'. Verder haalde uw voogd aan dat u last heeft van nachtmerries en er psychologische opvolging werd voorgesteld (CGVS, p.28). Hiervan werden tot op heden geen medische stukken neergelegd. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Aldus is niet gebleken dat u omwille van bepaalde mentale moeilijkheden niet volwaardig kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Hieruit blijkt dat bij de beoordeling van verzoekers relaas rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand. Verzoeker houdt niet dienstig het tegenovergestelde voor.

Verzoeker acht de hem verleende steunmaatregelen onvoldoende. Hij wijst op zijn zeer jonge leeftijd – zestien jaar toen hij in België aankwam – en stelt dat hij een kind was toen de problemen zich voordeden, zodat het *"niet meer dan normaal (is) dat hij onder deze omstandigheden niet op de hoogte is van alles"*. De omstandigheid dat verzoeker niet op de hoogte is van alles, doet evenwel geen enkele afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, waarover verder meer, en verder wordt geenszins van verzoeker verwacht dat hij van alles op de hoogte is, doch wel dat hij op eenduidige, coherente en aannemelijke wijze kan verhalen over de voorgehouden problemen met de taliban, die om meerdere redenen evenwel niet aannemelijk zijn zoals *infra* zal blijken.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest in diens beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden of dat de hem verleende steunmaatregelen niet volstonden. Hij licht overigens niet toe welke concrete steunmaatregelen hij nog bijkomend zou hebben gewenst.

2.3.8. Landeninformatie

Verzoeker hekelt doorheen het verzoekschrift dat er onvoldoende betrouwbare en nauwkeurige informatie beschikbaar is om de huidige situatie in Afghanistan in te schatten en een analyse hieromtrent te maken.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker verklaart te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban daar hij in het verleden geweigerd had zich bij hen aan te sluiten en omdat hij in het buitenland verbleven heeft. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in slaagt zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken. Zo (A) maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem gedwongen wilden rekruteren. Allereerst (i) wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat de taliban burgers gedwongen rekruteerden in verzoekers regio. Aangezien er zich volgens verzoekers verklaringen personen vrijwillig aansloten, lijken gedwongen rekruteringen immers niet aan de orde. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering en verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban. Ook (ii) verzoekers verklaringen omtrent zijn persoonlijke ervaringen inzake zijn vermeende gedwongen rekrutering overtuigen niet, gelet op verschillende onlogische en vreemde elementen. Zo is het (a) dermate merkwaardig dat de taliban verzoeker telkens aanspraken

onderweg van school naar huis en geenszins in de madrassa, waar de taliban tegen de leerlingen spraken over de *jihad*, alsook dat de taliban niet op de hoogte waren dat verzoeker reeds vier jaar naar de madrassa ging. Verder (b) houdt de door verzoeker voorgestelde werkwijze van de taliban, waarbij na twee weigeringen iemand gedwongen wordt meegenomen, weinig steek daar ze enerzijds een dermate engelengeduld vertonen dat weinig te verzoenen is met de nood aan nieuwe strijders en anderzijds geven ze op die manier de persoon in kwestie alle tijd om zich uit de voeten te maken. Daarnaast (c) is het weinig geloofwaardig dat de talibs die in de madrassa kwamen spreken en die verzoeker tegenhielden op weg van school naar huis complete onbekenden voor verzoeker zijn en dat deze laatste zich niet zouden hebben voorgesteld of minstens iets concreet verteld hebben over hun leiders en groepering. Voorts (d) handelden verzoeker en zijn familie weinig naar gelang het gedwongen karakter van de vermeende rekrutering. Zo (i) diende verzoeker te stoppen met school nadat hij twee maal benaderd werd door de taliban, maar bleek verder les te volgen in de madrassa, waar hij met open ogen in de armen van de taliban zou lopen, geen probleem te zijn. Verder (ii) is het frappant hoelang verzoeker wachtte met vertrekken en werden voordien geen voorzorgsmaatregelen genomen, behalve het niet meer naar school gaan. Vervolgens (e) kunnen ook verzoekers verklaringen omtrent zijn manier en het moment van vluchten in de madrassa en de nasleep van dit alles op weinig geloofwaardigheid rekenen en is verzoeker niet eenduidig in zijn verklaringen hieromtrent. Tenslotte (f), wat de nasleep van verzoekers vertrek betreft, beperkt hij zich tot loutere beweringen en over de verdwijning van zijn broer M. T. legt hij geen eenduidige verklaringen af. Waar verzoeker daarnaast de taliban vreest vanwege zijn verblijf in het buitenland (B), stelt de commissaris-generaal vast dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod non in casu*. De door verzoeker neergelegde taskara (C) kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (D) blijken tot slot geen inhoudelijke wijzigingen, noch toevoegingen inzake verzoekers asielaanvraag te betreffen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten blote beweringen, het opwerpen van vergoelijkingsargumenten en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat verzoeker zijn vrees voor vervolging jegens de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.9.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het asielaanvraag van verzoeker niet aannemelijk is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.9.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terdege op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat verzoeker er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dit wordt in bestreden beslissing als volgt uitgewerkt:

*“Allereerst is het opmerkelijk dat de taliban burgers gedwongen rekruteerden in uw regio. Zo sloten er naargelang uw verklaringen ook dorpelingen zich vrijwillig aan (CGVS, p.13). Waarom de taliban vervolgens ook gedwongen rekruteringen zouden uitvoeren, blijft een vraagteken en kunt u niet nader verklaren. U stelt nog dat de meeste mensen in uw dorp gedwongen meegenomen werden, hetgeen geen afdoende verklaring is (CGVS, p.22). Indien er zich personen vrijwillig aansluiten, lijken gedwongen rekruteringen immers niet aan de orde. Zo komen uw verklaringen hieromtrent niet overeen met de beschikbare objectieve informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zeker daar u zelf aanhaalde dat het vooral leden waren van families, die reeds een verleden hadden als aanhangers van de taliban, die zich vrijwillig aansloten (CGVS, p.22). Het vermeende gedwongen karakter van de taliban hun rekruteringen is dan ook weinig aannemelijk.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij alleen maar kan vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van wat de commissaris-generaal beweert op basis van de informatie die door hem werd geraadpleegd. Met dit betoog maakt verzoeker evenwel niet *in concreto* aannemelijk dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze die in de objectieve landeninformatie naar voren komt.

Wat betreft verzoekers kritiek op de bronnen die in het hierboven weergegeven motief van de bestreden beslissing worden vermeld, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat te concretiseren in welke zin de situatie fel veranderd zou zijn tussen het telefonisch interview van 4 april 2016 met een persoon wiens verklaringen als bron werden gebruikt in het rapport *“Recruitment by armed groups”* van EASO en het moment waarop verzoeker verklaart problemen te hebben gekend met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren in 2019. Verzoeker laat na om informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de conclusies die uit de door de commissaris-generaal genoemde rapporten kunnen worden getrokken niet zouden kunnen worden doorgetrokken naar de periode in 2019 waarin hij beweert problemen te hebben gekend met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren.

Verzoeker stelt dat de taliban in Kunar vóór de machtsovername vaak betrokken waren in gevechten, *“met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien”*, en dat het in deze context minder vanzelfsprekend is dat de taliban er voldoende vrijwilligers hadden. Hij citeert vervolgens uit algemene landeninformatie waaruit dit zou blijken. Hoewel uit deze informatie inderdaad kan blijken dat de taliban gebruik zouden hebben gemaakt van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk of dreiging – wat niet wordt tegengesproken door de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, noch door de motieven van de bestreden beslissing –, maakt verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat er sprake was van een dergelijke situatie op het moment dat de taliban ermee zouden hebben bedreigd hem onder dwang te rekruteren. Uit zijn verklaringen blijkt immers niet dat er in 2019 in zijn regio voor de taliban een acute dreiging was. Hij verklaarde namelijk dat de taliban de controle hadden over zijn dorp toen hij daar nog was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verzoeker stelt voorts nog dat hij heel goed weet dat er in zijn dorp wel jongens gedwongen werden om zich bij de taliban aan te sluiten, dat hij een interessant profiel voor de taliban had en dat rekrutering van jongens en jongemannen zeer vaak voorkwam in zijn regio. Hij laat echter na deze loutere beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Verzoeker licht overigens niet toe in welk opzicht hij een interessant profiel zou hebben gehad om door de taliban te worden gerekruteerd en haalt verder in het verzoekschrift overigens zelf aan dat hij gevisieerd werd omwille van zijn jonge leeftijd en postuur en niet omwille van een bepaald interessant profiel.

Verder haalt verzoeker diverse bronnen aan om te betogen dat het algemeen geweten is dat de taliban al jarenlang kinderen rekruteren voor het uitvoeren van onder andere zelfmoordaanslagen en dat kinderen door de taliban werden gevisieerd om de eenvoudige reden dat ze kinderen zijn. Waar in de door verzoeker aangebrachte informatie kan worden gelezen dat de taliban kinderen ronselen om, onder meer, zelfmoordaanslagen uit te voeren of IED's te plaatsen, kan hieruit evenwel niet blijken dat de rekrutering van deze kinderen gebeurt op de door verzoeker beschreven wijze, zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers.

2.3.9.4. Vervolgens weerhoudt de commissaris-generaal meerdere elementen uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke ervaringen inzake de vermeende gedwongen rekrutering terecht als onlogisch en vreemd.

Zo wijst hij vooreerst terdege als volgt op onderstaande merkwaardige elementen:

“Zo is het dermate merkwaardig dat de taliban u telkens aanspraken onderweg van school naar huis en geenszins in de madrassa. Nochtans kwamen de taliban wel degelijk naar de madrassa en spraken ze tegen de leerlingen over jihad (CGVS, p.12, 13). Daarbovenop stelt u zelf dat ze jongens meenamen uit de madrassa (CGVS, p.13). Dat ze bijgevolg telkens de moeite zouden doen om slechts enkele personen aan te spreken, terwijl ze de kans hadden om een grote groep jongeren op hetzelfde moment te bereiken in de madrassa en dit bovendien ook bleken te doen, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook ging jij reeds vier jaar naar de madrassa, maar waren de talibanleden hier blijkbaar niet van op de hoogte. Zo vroegen zij aan u, toen u onderweg was van school naar huis, of u naar de madrassa ging (CGVS, p.22). Opnieuw is dit merkwaardig.”

Deze overwegingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker laat deze volledig ongemoeid zodat deze, bij gebrek aan concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

Inzake de door verzoeker weinig aannemelijk voorgehouden *modus operandi* van de taliban, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“Verder stelt u dat de taliban in het algemeen eerst twee maal vragen aan iemand om zich aan te sluiten en vervolgens na twee weigeringen iemand gedwongen meenemen (CGVS, p.10). Ook bij u zou dit het geval geweest zijn. Zo spraken ze u ergo twee maal aan onderweg van school naar huis en wilden ze u bij een derde ontmoeting in de madrassa meenemen (CGVS, p.20). De werkwijze van de taliban, zoals u deze voorstelt, houdt echter weinig steek. De taliban handelen op die manier immers weinig naargelang het gedwongen karakter van hun rekrutering. Enerzijds vertonen de taliban met al deze kansen een dermate engeligeduld, hetgeen weinig te verzoenen is met de nood aan nieuwe strijders op momenten dat er gedwongen gerekruteerd zou worden. Anderzijds geven ze de persoon in kwestie zo alle tijd om zich uit de voeten te maken. De geïmagineerde rekrutee is op die manier immers op de hoogte dat ze bij een eerste benadering nog geen personen meenemen en hij vervolgens nog alle kansen heeft om het dorp te verlaten. Dit kan echter allermindst de bedoeling zijn van de taliban, daar ze op die manier wel zeer veel rekruten zouden mislopen. Uw verklaringen zijn dan ook weinig aannemelijk en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende gedwongen rekrutering.”

Door in het verzoekschrift louter te volharden in de door hem geschetste *modus operandi* van de taliban en de overeenstemming hiervan met zijn verklaringen, doet verzoeker geenszins afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motieven, zoals hierboven weergegeven, en waaruit genoegzaam blijkt dat deze geschetste *modus operandi* weinig aannemelijk is. Dat de taliban zouden waarschuwen om hun reputatie hoog te houden, dat ze niet gekend willen staan als beweging die al haar leden dwingt om zich bij hen aan te sluiten en dat hun handelswijze als doel heeft de jongens en jongemannen ‘zelf’ de keuze te laten maken om zich bij hen aan te sluiten, zoals verzoeker aanvoert, zijn louter blote beweringen, niet gestoeld op enige concrete informatie.

In verband met de onwetendheid van verzoeker over de identiteit van de talibanleden die kwamen spreken in de madrassa en die hem onderweg van school naar huis tegenhielden, oordeelt de commissaris-generaal als volgt in de bestreden beslissing:

“Voorts kwamen de leden van de taliban spreken in de madrassa en kwam jij onderweg van school naar huis twee maal leden tegen (CGVS, p.13, 20). Ook vroegen deze leden om bij hen te komen zitten, wat u deed (CGVS, p.21). Echter zijn deze leden van de taliban voor u complete onbekenden. Ze zouden geen namen genoemd hebben en zeiden enkel dat ze machtige mensen zijn en een rijk land willen (CGVS, p.21). Indien deze talibanleden echter jullie vertrouwen wensten te winnen, zodat jullie zich zouden aansluiten, is het weinig geloofwaardig dat ze zich niet zouden voorgesteld hebben, of minstens iets concreet verteld zouden hebben over hun leiders en groepering. Bij de vaststelling dat u geen enkel idee heeft wie van de taliban daar kwam spreken in de madrassa of jullie onderweg tegenhielden, maar u zich integendeel steeds achter onwetendheid verschuilt, wijst het CGVS erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen door de taliban, de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over de personen die u vreest. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd kan ook van een destijds minderjarige verzoeker verwacht worden dat hij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn werkelijke situatie. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, ondermijnt verder uw vermeende vrees voor de taliban.”

Ook deze overwegingen acht de Raad pertinent. Door slechts aan te halen dat de Afghaanse samenleving zeer hiërarchaal is opgebouwd en dat hij geen nood had aan de namen van de talibs die hem benaderden om enigszins onder te indruk te geraken, verstopt verzoeker zich opnieuw achter onwetendheid en vergoelijkkingen en slaagt hij er niet in zijn onwetendheid en desinteresse, zoals genoegzaam naar voren komt uit bovenvermelde overwegingen, in een ander daglicht te plaatsen, laat staan te verklaren dan wel weerleggen.

Vervolgens kan de Raad het volgende oordeel over het onaannemelijk handelen van verzoeker en diens familie na de benadering door de taliban bijtreden:

“Ook handelden u en uw familie weinig naargelang het gedwongen karakter van deze rekrutering. Vooreerst beslist uw familie dat u dient te stoppen met school nadat u twee maal benaderd werd door de taliban, echter verder les volgen in de madrassa blijkt geen probleem te zijn (CGVS, p.20, 23). Dit gegeven tart echter alle verbeelding. Zo kwamen de taliban ook langs in de madrassa, waren jullie op de hoogte dat ze jongens meenamen in de madrassa en hadden de taliban bovendien zelf aangegeven dat ze na een of anderhalve week naar de madrassa zouden komen om u mee te nemen (CGVS, p.13, 22, 23). Dat u bijgevolg wel nog naar de madrassa mocht gaan en ergo met open ogen in de armen van de taliban zou lopen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende rekrutering dermate. Voorts is het ook frappant hoe lang u wachtte met vertrekken. Het was pas toen de taliban u zouden meenemen in de madrassa, maar u kon ontglippen, dat er voor een eerste maal stappen ondernomen werden om uw rekrutering te voorkomen. Zo werden voordien geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen, behalve het feit dat u niet meer naar school ging, hetgeen

weinig tot geen bescherming bood. U haalt aan dat uw vader niet zeker wist of de taliban na een week zouden komen naar de madrassa (CGVS, p.23). Echter hadden de taliban dit letterlijk zelf verkondigd en waren jullie op de hoogte dat de taliban reeds jongens meegenomen hadden uit de madrassa in het verleden (CGVS, p.23). Dat uw vader hier dan ook maar een seconde aan zou twijfelen, is dermate ongeloofwaardig. Bovendien kan verwacht worden dat uw familie geen enkel risico zou willen nemen ten aanzien van u en reeds preventief stappen zou ondernemen. Dat ook dit blijkbaar niet nodig was, brengt de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven louter verder aan het wankelen.”

Dat verzoekers ouders, nadat verzoeker twee maal onderweg van school naar huis benaderd was door talibs, besloten dat hij wel nog naar de madrassa kon blijven gaan omdat religieuze lessen er belangrijk zijn, de madrassa niet ver weg van hun huis was, de taliban slechts sporadisch naar de madrassa kwamen en zijn vader zei naar huis te rennen ingeval hij de taliban in de madrassa zag, kan niet worden aangenomen. Zoals verzoeker immers zelf verklaarde kwamen de taliban wel degelijk langs in de madrassa, al dan niet sporadisch, waren hij en zijn familie op de hoogte dat de taliban jongens meenemen in de madrassa en bovendien en bovenal hadden de talibs die verzoeker op weg van school naar huis hadden aangesproken uitdrukkelijk aangegeven dat ze na één of anderhalve week naar de madrassa zouden komen om hem mee te nemen. In het licht van de door verzoeker geschetste context kan dan ook geenszins in redelijkheid worden aangenomen dat zijn ouders het volgen van religieuze lessen zouden laten primeren op zijn veiligheid, de waarschuwing van de taliban indachtig. Dat zijn vader hem vertelde te rennen als hij de taliban in de madrassa zag, ken evenmin bezwaarlijk als een doeltreffende voorzorgsmaatregel worden aanzien en kan niet verschonen waarom verzoekers ouders hem nog naar de madrassa zouden laten gaan, waar hij, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangestipt, met open ogen in de armen van de taliban zou lopen. Op het totale gebrek aan voorzorgsmaatregelen, andere dan het niet naar school gaan, wordt in het verzoekschrift verder geenszins ingegaan.

De Raad treedt vervolgens het omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen omtrent zijn manier van vluchten uit de madrassa en de nasleep van dit alles op weinig geloofwaardigheid kunnen rekenen:

“Uw vlucht begon op het moment dat de taliban uw naam en die van uw vader hadden genoteerd op een lijst in de madrassa. Vervolgens kon u zonder moeite wegglijpen uit de madrassa en de benen nemen. Er rijzen echter grote vraagtekens bij het moment waarop u kon weglopen. Zo bent u niet eenduidig inzake uw verklaringen hieromtrent. De ene keer stelt u dat mensen zich begonnen te reinigen voor het gebed en u vervolgens kon wegglijpen (CGVS, p.20). De andere keer haalt u aan weggeglipt te zijn wanneer ‘ze begonnen te bidden’ (CGVS, p.23). Volgens uw verklaringen stond iedereen voor het gebed, en stonden de taliban op de eerste lijn en u op de tweede lijn (CGVS, p.24). Dat echter niemand zou opmerken dat u de benen nam, is weinig aannemelijk. Zeker daar ze u na het gebed zouden meenemen. Er kan dan ook verwacht worden dat de taliban hun rekruten goed in de gaten zouden houden en dat dergelijke amateuristische ontsnapping opgemerkt zou worden. Voorts leken de taliban dit ook geenszins even later op te merken, daar er zich geen zoekactie naar u leek voor te doen. U kon zonder problemen te voet naar jullie winkel gaan, hetgeen zo’n tien minuten wandelen was (CGVS, p.24). Daar aangekomen verklaarde u enerzijds dat u daar alles vertelde aan uw vader en hij vervolgens de winkel vervroegd sloot (CGVS, p.20), en anderzijds dat de winkel gesloten was en u uw vader vervolgens onderweg naar huis tegenkwam, waarna u alles aan hem vertelde (CGVS, p.24). Bijgevolg opnieuw tegenstrijdige verklaringen, die uw geloofwaardigheid niet ten goede komen. Hierna konden uw vader en u opnieuw zonder enige problemen naar het dorp Derai wandelen waar een vriend van uw vader woonde (CGVS, p.24). U gevraagd of deze manier van verplaatsen niet gevaarlijk was, geeft u aan dat het gevaarlijk was, maar dat jullie langs de rivier gingen (CGVS, p.25). Hier zou de aanwezigheid van de taliban lager liggen. Dat de taliban echter geenszins naar u op zoek leken te zijn, geen zoekactie ondernamen of de regio in de gaten hielden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende rekruterings.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, waar hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud nog tegensprak over het moment van ontsnapping, zijnde tijdens de reiniging, dan wel tijdens het bidden, zelf louter volhardt in één versie van zijn verklaringen, namelijk dat hij erin slaagde te ontsnappen toen iedereen aan het bidden was. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Wat die versie betreft, namelijk dat hij tijdens het bidden erin slaagde uit de madrassa te ontsnappen, maakt verzoeker met het opwerpen van loutere *post factum* beweringen, als dat er geen taliban aan de deur stonden ter bewaking, dat ook de dorpsouderen aan het bidden waren en dat hij, samen met een andere jongen, kon ontsnappen toen ieders hoofd naar de grond gericht was en dat een gebed onderbreken absoluut *not done* is waardoor de taliban niet voorzagen dat hij tijdens het gebed zou proberen te ontsnappen, nog steeds niet aannemelijk dat hij ongezien zou kunnen ontsnappen. Niet alleen verklaarde verzoeker zelf dat de taliban verklaard hadden dat ze hem, met één of twee andere jongens, na het gebed zouden meenemen en waardoor verwacht kan worden dat de taliban hun rekruten goed in de gaten zouden houden, verzoeker spreekt zich ook tegen. Zo verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud

dat hij wegglipte toen iedereen stond voor het gebed, en wierp hij niet op dat ieders hoofd naar de grond gericht was, en sprak hij niet over een andere jongen die met hem mee wegglipte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23-24). Naast de opmerkelijke vlucht van verzoeker namen de taliban ook geen aanstalten om hen te gaan zoeken, zoals in de hierboven weergegeven overwegingen omstandig wordt toegelicht. Door opnieuw te volharden in één versie van de reeds eerder afgelegde verklaringen slaagt verzoeker er niet in om afbreuk te doen aan de tegenstrijdigheid tijdens zijn opeenvolgende verklaringen over waar hij zijn vader na zijn vlucht aantrof. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van loutere vergoelijkingsen en blote *post factum* beweringen waarmee hij het stilzitten van de taliban niet kan verklaren.

Tot slot, betreffende de nasleep van verzoekers vlucht uit de madrassa, wordt op goede gronden als volgt geconsidereerd in de bestreden beslissing:

“Tenslotte is er nog de nasleep van uw vertrek. De nacht van uw vertrek zouden de taliban nog langsgekomen zijn bij u thuis (CGVS, p.25). Uw moeder zei dat u na de madrassa niet meer thuisgekomen was. Hierop volgend onderzochten de taliban uw huis zonder resultaat. Verder zouden de taliban na anderhalve maand door hebben gehad dat u niet terugkwam naar het dorp, waarna ze opnieuw naar uw huis kwamen. Ditmaal sloegen ze uw vader, namen uw broer M. T. mee en staken jullie winkel in brand (CGVS, p.26). Omtrent dit alles dient opgemerkt te worden dat het loutere beweringen betreffen, waar u geen enkel begin van bewijs omtrent voorlegt. Zelf indien er effectief een brand heeft plaatsgevonden in jullie winkel, is het voor het CGVS onmogelijk om dit concreet te linken aan de door u ingeroepen motieven. Verder stelt u tot op heden niets meer vernomen te hebben van uw broer M. T. (CGVS, p.26). Echter bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd u bevraagd omtrent de verblijfplaatsen van uw gezinsleden. Hier zei u echter helemaal niets omtrent de ontvoering van uw broer en haalde u louter aan dat uw broer M. T. (of zoals het toen neergepend werd Tw.) bij uw ouders verbleef in Surman (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling in administratief dossier). Dat u opnieuw niet in staat bent om eenduidige verklaringen hieromtrent af te leggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende asielmotieven.”

De Raad sluit zich aan bij deze pertinente overwegingen die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker komt in zijn betoog niet verder dan aan het aanhalen van mogelijke verklaringen voor het gedrag van de taliban, waarmee hij geen afbreuk vermag te doen aan bovenstaande vaststellingen. Wat het niet vermelden van de ontvoering bij de registratie van zijn beschermingsverzoek betreft, alwaar hij vertelde dat zijn broer M. T. nog steeds bij zijn ouders in Surman verbleef, kan verzoeker zich niet verschuilen achter de vraagstelling. Dat zijn broer nog niet verdwenen was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, verklaart verder ook niet waarom verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming zou laten optekenen dat zijn broer, die anderhalve maand na zijn vertrek zou zijn meegenomen door de taliban, nog steeds bij zijn ouders verblijft.

Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de procedure voorgelegde document, *i.e.* zijn taskara, en de door zijn advocaat aan het commissariaat-generaal overgemaakte opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, voormeld stuk en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.9.5. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9.6. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-factoadministratie* ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal naliet om zijn situatie (als *‘verwesterde’* Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“In tweede instantie haalde u nog aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest vanwege uw verblijf in het buitenland (CGVS, p.27). Zo stelt u dat de taliban die personen geen moslim meer achten en hen doden. U gevraagd of dit iets algemeen is of dat u weet heeft van specifieke situaties, herhaalt u louter het feit dat de taliban tegen uw vader zeiden dat ‘zijn zoon hun eisen niet aanvaardde, dat hij naar de mensen ging die tegen ons zijn en ze hem zouden doden’ (CGVS, p.28). Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of

moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker duidt geenszins hoe de verwerende partij naliét zijn situatie na de machtsovername grondig te analyseren. De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het commissariaat-generaal is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen.

Zo stipt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, naar school ging, Frans leert, leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij meent dat zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds meer dan twee (lees: bijna vier jaar), een duidelijke impact op hem hebben nagelaten. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van net geen vier jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hier naar school ging, Frans leert en leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen niet meer zijn dan louter niet-gestaafde en niet-gespecificeerde beweringen die bovendien onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat het voor hem intussen compleet normaal is om conversaties te hebben met vrouwen, om naar hen te luisteren en hun mening in acht te nemen, wat in Afghanistan onmogelijk is en tot bestraffing kan leiden. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker, onder meer door sociaal contact met vrouwen, zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België en tracht actief deel te nemen aan de Belgische samenleving, kan niet blijken dat zijn ingesteldheid en gedragingen dermate veranderd zijn onder invloed van de alhier geldende regels en omgangsvormen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou weten hoe zich te gedragen of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zijn gedrag aanpast aan de thans in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, onder meer op het vlak van omgang met vrouwen.

Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse

normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die in januari 2022 meerderjarig is geworden, ging zes jaar naar school in Afghanistan, volgde vier jaar religieuze lessen in de lokale madrassa en spreekt Pashtou (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12 en 'verklaring betreffende procedure'). Uit zijn verklaringen kan verder nog worden afgeleid dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bijgevolg kan er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen meer dan vier jaar geleden zou hebben verlaten om naar Europa te komen en die net geen vier jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker werkt verder niet concreet uit waarom zijn herkomst uit de provincie Kunar, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

De Raad herhaalt verder dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Inzake de verwijzingen naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er, ten opzichte van het aangehaalde arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

2.3.9.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op

basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, waaronder het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat zijn familie het heel moeilijk heeft, vermag dit op zich niet aan te tonen.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factomilitaire* troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de

UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30). In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh

en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factoregering*. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factoregering* aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "*explosies/geweld op afstand*". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "*gevechten*", 33 als "*explosies/geweld op afstand*" en 105 als "*geweld tegen burgers*" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-factomilitaire* troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "*minstens*" 17 doden en "*tientallen*" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan*

van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het gegeven dat hij “*een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft*” het risico voor hem om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij, ook niet bij zijn aanvullende nota, die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient opnieuw te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie. De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.10.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------